

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.21/2016/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. január 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2016. február 15. napján kihirdetett 41(I.)Kb.255/2015/26. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának próbaidejét 1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2016. február 15. napján kihirdetett 41(I.)Kb.255/2015/26. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki 2 rb. a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző, egy esetben folytatólagosan elkövetett hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében, ezért - halmazati büntetésül - 1 évi fogházbüntetésre, valamint 50 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 50.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette. Végrehajtás elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlottat előzetesen mentesítette a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól. A pénzbüntetés megfizetésére 5 hónapi részletfizetést engedélyezett. A pénzbüntetés meg nem fizetése, vagy az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére rendelkezett a szabadságvesztésre történő átváltoztatásra. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 142.560 forint bűnügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a nyilatkozattételre három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd tudomásul vette az ítéletet. A vádlott irányának megjelölése nélkül, míg védője az ítélet megalapozatlansága miatt, felmentés végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.166/2016/1. számú átiratában arra tett indítványt, hogy a katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Álláspontja szerint a vádlotti és védői fellebbezés kizárólag az értékelő, mérlegelő tevékenységet támadja.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését fenntartotta. Indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a vádlottat az elsőfokú ítélet megalapozatlansága miatt mentse fel. Álláspontja szerint az

elsőfokú katonai tanács minden lehetséges bizonyítékot megismert, tehát további bizonyítékok felkutatására nincs szükség, azonban teljesen egyoldalúan értékelte azokat. Csak a vádlott terhére szóló bizonyítékokat vette figyelembe, a javára szólókat nem. Olyan általános jellegű megállapításokat tett, amelyek az adott konkrét ügyben nem vehetők figyelembe. A bíróság által megismert bizonyítékok közül kizárólag a szakértői vélemény az, ami objektívnek tekinthető. Egyébként megállapítható, hogy a többi bizonyíték úgy csoportosítható, hogy volt a vádlotti vallomás, és az ahhoz kapcsolódó rendőri érdekkör, valamint a sértettek vallomása és az ahhoz kapcsolódó érdekkör, tehát a kapcsolódó tanúvallomások. Megállapítható, hogy **sértett** vallomása nem hiteles, nem fogadható el, hiszen azt az ittasság tekintetében videofelvétel, valamint az orrcsonttörés tekintetében a tárgyaláson kiegészített szakvélemény is cáfolja. Megállapítható ugyanakkor, hogy 2013. szeptemberében a sértett a helyi rendőrség épületében is követett el garázdaságot, így egyértelmű a motivációja, hogy a rendőröket hamisan bűncselekmény elkövetésével vádolja. Nyilvánvalóan tudta azt is, hogy nem a jelen előállításánál, hanem még korábban, a szeptemberi eseménynél tört el az orra. Ezzel szemben a rendőrök vallomásai konzekvensek. Helytelen az a megállapítás, hogy a rendőr tanúk összezárnak, éppen az állapítható meg, hogy korrekt vallomást tettek. A rendőrök vallomásai közötti eltérés kizárólag abból adódhat, hogy eltérő részét észlelték az adott cselekménysornak. Nem kétséges, hogy az ügyben korábban, még a nyomozás megindulását megelőzően hamis bizonyíték gyártása is folyt. A sértetti oldal későbbi tanúi ugyanis írásbeli nyilatkozatokat tettek, amelyek néhol szinte szó szerint egyeztek. Ezek a nyilatkozatok a sértetti képviselőt ellátó ügyvéd felkérésére készültek, és ő is használta fel azokat. A sértett egyébként a vádlottal szemben korábbi ügyéből adódóan is elfogult volt, hiszen a vádlott tett vele szemben szabálysértési feljelentést. A tanúk közül **tanú1** korábban a sértettnak elkövetőtársa volt, és a jelen ügyben is ő tett a sértett vallomását alátámasztó nyilatkozatot. Nem felel meg a valóságnak az az ítéleti megállapítás, hogy a vádlott bűnösségét alátámasztja az igazságügyi orvosszakértői vélemény. A sértett sérülései ugyanis egyaránt keletkezhetek ütéstől és ütődéstől is. Annak megállapítását követően pedig, hogy a sértett orrcsonttörése nem a jelen ügy kapcsán, hanem korábban, akár két-három hónappal azelőtt következett be, kifejezetten cáfolja a sértetti álláspontot. Jellemző, hogy a sértetti érdekkörhöz kapcsolódó **tanú2** és **tanú3** tanúk sértettek bántalmazásáról egyáltalán nem számoltak be. Az elsőfokú bíróság által kívülálló, objektív tanúként feltüntetett **tanú4** és **tanú5** tanúk vallomásai olyan elemeket, olyan bántalmazást tartalmaznak, amelyek nyilvánvalóan nem történtek meg. A sértettel egyébként nem az előállító helyiségben, hanem a fogdában történhetett valami, amitől az orra vérezni kezdett. A sértett a korábbi orrcsonttörése után már tudta, hogy erőteljes orrfújással ki tudja provokálni az orrvérzést. Mulasztott az elsőfokú bíróság akkor, amikor részleteiben nem értékelte a rendőri vallomásokat, hanem mintegy általános értékelés alapján nem fogadta el azokat. Megállapítható, hogy a vádlott felmentéséhez elegendő, azt megalapozó bizonyítékok a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján rendelkezésre állnak, csak a bíróság nem azokat fogadta el, hanem egy megalapozatlan tényállást megállapítva következtet a vádlott bűnösségére. A korrigálás lehetősége azonban a másodfokú bíróság részére adott. Kifejtette továbbá a védő, hogy megismételt eljárástól eredmény nem várható, hiszen további bizonyíték nem merült fel.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a felmentését kérte. Kifejtette, hogy bűncselekményt nem követett el, soha még fegyelmi eljárás sem folyt ellene. Utalt továbbá arra, hogy a sértett a sérüléseit akkor szerezte, amikor a parkban hátraesett és amikor az autóba történő behelyezésnél a fejét beütötte. Álláspontja szerint az orvosi látélet indokolatlanul sok sérülést rögzít, továbbá aggályos annak megállapítása is, hogy a sértett orrvérzése mikor indult el. Végül előadta, hogy 2016 októberétől szolgálatirányító parancsnoki beosztást lát el, valamint, hogy a Közszolgálati Egyetem szakirányú karát elvégezte.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A vádlottnak és védőjének a felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta.

A tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson érdemi vallomást tett, melyben tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését, és védekezést terjesztett elő. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott tagadó vallomásával és védekezésével szemben a sértetteknek a vádlottra nézve terhelő vallomásai, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, a tárgyaláson felolvasott vallomás, a tárgyalás keretében megtekintett biztonsági kamerafelvétel, a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció, az igazságügyi orvosszakértő véleménye, valamint annak kiegészítése és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal 4. bekezdésétől a 11. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti tagadást, illetve védekezést fogadta el a tényállás alapjául. Az elsőfokú bíróságnak a tényállást az általa az adott ügyben közvetlenül megismert bizonyítékok alapján kell megállapítania, így mellőzendők az ítélet indokolásából a más ügyekben leszűrt tapasztalatot tartalmazó általános jellegű megállapítások, így az elsőfokú ítélet 9. oldal 4. bekezdésének második mondata, valamint a 10. oldal utolsó bekezdés második mondata. Megállapítható ugyanakkor, hogy nem helytálló az a védői hivatkozás, hogy az elsőfokú bíróság az általa megismert bizonyítékok értékelését ne végezte volna el, illetve hogy a vádlott érdekköréhez tartozó rendőr tanúk vallomását kirekesztette volna a bizonyítékok köréből. Ítélete indokolásában a katonai tanács minden általa megismert bizonyítékkal foglalkozott, azokat értékelte, majd azokat egymásnak megfeleltette, egymással összevetette. Az elsőfokú bíróság maga is foglalkozott a sértetti vallomás ellentmondásával az ittasság kapcsán, illetve bizonytalanságával a megrúgása kapcsán. Nagyon helyesen a katonai tanács a bizonyítás szempontjából eltérő súlyt tulajdonított a sértetti baráti körbe tartozó tanúk, valamint a véletlenszerűen a helyszínen tartózkodó, a baráti körbe nem tartozó két másik személy vallomásainak. Helytállóan utalt a rendőr tanúk sajátos helyzetére, ebből következően vallomásaik súlyára. Megállapítható azonban, hogy ezzel együtt is az elsőfokú katonai tanács nem tévedett, amikor a tényállást nem az egyes bizonyítékokat kiragadva állapította meg, hanem vizsgálta, hogy azokat más bizonyítékok alátámasztják-e, logikus láncolattá összekapcsolódnak-e. Az nem vitatható, hogy a sértett és igen nagyszámú szemtanú a vádlottat ismerte fel olyan személyként, aki **sértettet** és **tanú6-t** a rendőri intézkedés során hanyatt lökte. A tárgyaláson kihallgatott tanúk túlnyomó része úgy nyilatkozott, hogy **sértetten** a rendőri intézkedést megelőzően sérülés nem volt látható, sőt a rendőr tanúk túlnyomó része olyan tartalmú vallomást tett, hogy a sértettet sérülésmentesen szállították be a rendőrségre. Ehhez képest a hatóság őrizetében lévő személyhez orrvérzése miatt kellett mentőt hívni, majd a vizsgálata során a fején nagyobb számú sérülés meglétét igazolták. **sértett** a sérülések okozójaként egyértelműen a vádlottat jelölte meg, és bizonyítékokkal alátámasztott megállapítás az, hogy az előállító helyiségben a zárkába helyezés előtti feladatokat a vádlott végezte, ő volt együtt a sértettel. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú katonai tanács arra, hogy a sértett nyilatkozataiban az orrcsonttörésére való hivatkozás nem kérdőjelezi meg a szavahihetőséget, hiszen orvosi vizsgálata során a vérző orrsérülését tévesen orrcsonttörésnek diagnosztizálták egy régebbi keletkezésű orrcsonttörés nyomai

alapján. Mivel a sértettnek ilyen sérülést hoztak a tudomására, illetve az orvosi irataiban is ezt rögzítették, így valóban azt hihette, hogy az orrcsontja eltört.

A másodfokú katonai tanács a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel a vádlott személyi körülményeit a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján annyiban egészíti ki, hogy: „A vádlott 2016. októberétől szolgálatirányító parancsnoki beosztást lát el, ő időközben elvégezte a Közszolgálati Egyetemet.” A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet történeti tényállását a 2. oldal utolsó előtti bekezdése utolsó mondatában annyiban helyesbíti, hogy: „**sértett** nyolc napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.”

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak, vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak. Megállapítható ugyanakkor az is, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített és a másodfokú katonai tanács által kiegészített tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlott és védője által előterjesztett, a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor **vádlt** bűnösségét 2 rb. ebből egy esetben folytatólagosan elkövetett, a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében, valamint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete 11. oldalán röviden, de megindokolta a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. Megállapítható ugyanakkor, hogy a vádlott javára még jelentősebb súllyal kell értékelni az enyhítő körülmények körében a kifogástalan rendőri szolgálatát, hiszen az elsőfokú ítélet kihirdetése óta is magasabb beosztás ellátására látták alkalmasnak, illetve nagyobb súllyal kell figyelembe venni a bekövetkezett időmúlást, mert az elsőfokú ítélet kihirdetése óta csaknem további egy év eltelt. Helytállóan hivatkozott a katonai tanács arra a körülményre, hogy a vádlott eredetileg egy lakossági bejelentés alapján hangoskodó, randalírozó fiatalok ellen indult rendőri intézkedés résztvevője volt. A helyszínen kifejtett bántalmazó tevékenységét a sértettek rendőri felszólítás ellenére kifejtett hangoskodása, ismétlődő rendbontása provokálta. Megállapítható, hogy **sértett** a parkban a rendőri intézkedésnek legalább passzívan ellenállt, így került sor a gépkocsi hátsó ülésére történő behelyezésére, illetve nagyszámú rendőr tanú nyilatkozott a vallomásában arra vonatkozóan, hogy a sértett a rendőrkapitányságon az előállítás során szóban provokálta az előállítást végző rendőrt. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben halmazati büntetésként a halmazaton belüli súlyosabb büntetési tételű bűncselekményre előírt büntetési tétel minimumában állapította meg a szabadságvesztés tartamát, és nem tévedett akkor sem, amikor a szabadságvesztés fokozatát eggyel enyhébben, fogházban állapította meg. Az adott rendelkezéshez tartozó jogszabályi hivatkozás körében azonban az elsőfokú katonai tanács elmulasztotta felhívni a Btk. 35. § (2) bekezdését, melyet a másodfokú katonai tanács pótol. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem,

amikor a nagyszámú és jelentős súlyú enyhítő körülményre figyelemmel lehetőséget látott a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztésére. A bűncselekmény elkövetésének körülményeire, a vádlott eddigi kiválóan teljesített szolgálatára figyelemmel az elsőfokú katonai tanács indokoltan alkalmazott előzetes mentesítést a vádlottal szemben, lehetőséget látva arra, hogy rendőri szolgálatot továbbra is ellásson. Az előzetes mentesítés tekintetében a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú katonai tanács álláspontját, azonban ezen lehetőség mellett indokolatlanul hosszú a három évi próbaidő megállapítása. Ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottal szemben kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejét 1 év 6 hónapra enyhítette. A törvényszék katonai tanácsa a büntetési célok nyomatékosítása érdekében indokoltan szabott ki a vádlottal szemben pénzbüntetést, melynél mind a napi tételek száma, mind a napi tétel összege törvényesen került meghatározásra.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. január hó 6.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. előadó bíró, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

, 2017. január hó 6.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok s.k.